

L'APÒSTOL DE LA «NOVA REVISTA»

Una revista de gruix—materialment i espiritualment parlant—és un plat tipogràfic dels més gustosos que corren. En el nostre país s'han fet poques revistes de gruix, algun intent pretèrit se'n va anar de seguida a l'aigua. Una revista d'aquesta mena té una importància i un valor cultural de primera força. Comporta la convivència i la col·laboració d'unes quantes firmes literàries; és com un llibre, sense el personalisme, sense l'egoisme de l'autor que té interès a fer-lo entrar pels ulls de la gent. És un llibre fet per una colla de senyors que neutralitzen el seu egoisme amb el del veí, i que es comprometen a fer la feina més difícil de totes, que és la continuïtat, la resistència, el no perdre l'alè, sacrificant l'egoisme del seu nom a un nom més elevat, que és el de la revista. Per això és tan difícil que una revista aguantí el to i la vida amb dignitat. Cal una bona massa de lectors, cal un exèrcit de plomes abnegades, cal una persona capacitada que no s'adormi, que dugui les brides de la revista i que la faci córrer sense ensopegar.

Últimament aquesta sort de les revistes de gruix l'hem tinguda a la nostra terra. «La Revista de Catalunya», que fa caminar a tot gas i amb un ritme elegantíssim En Rovira i Virgili, n'és una bona prova. «La Paraula Cristiana» n'és una altra prova ben digna.

Ara aquests dies s'anuncia amb una lluentor i un xivarri de propaganda americana «La Nova Revista»; l'home d'aquesta revista nova és En Josep Maria Junoy, com s'hauran adonat ja molts dels nostres lectors. En Josep Maria Junoy és un cas magnífic dintre les nostres lletres. Malgrat les seves aventures contradictòries en el camp del pensament i del sentiment, malgrat d'ésser l'escriptor que potser ha fet més ziga-zagues en el seu camí, a mi em fa l'efecte que En Josep Maria Junoy quan pasta un projecte d'importància literària és dels homes del nostre país que fan menys la impressió d'un aficionat. En el nostre país els «homes de lletres» semblen aficionats a «homes de lletres»; En Junoy, no; tot ell, de cap a peus, desde el seu barret al nervi més prim del seu cos vibren amb la preocupació de l'home de lletres, però d'un home de lletres a la moderna, polít, conscient, amb un control rígid de si mateix, amb una passió al roig blanc, però amb una ponderació severíssima. Per elegància natural i trucada d'aquest jove de cabell gris i de galtes de color de terra cuita, passa de tant en tant una ventada calenta que té aquell perfum una punta corrossiu de l'apostolat

i del proselitisme, i ja sabem que aquest perfum és l'únic que ha engendrat les coses amb cara i ulls que encara s'aguanten. Per això En Junoy, en planejar «La Nova Revista», i en iniciar la propaganda de la seva publicació, ha atacat el tema en to major i amb tota l'empenta i el dinamisme d'un apòstol amb unes grans barbes i amb uns ulls plens d'estrelles, i al mateix temps amb l'encert i la perícia d'un professional de les lletres, que sap totes les tecles de l'orgue i té una orella finíssima per a conèixer el ball que es balla aquí i fora d'aquí. En Junoy té com poques persones una garantia de bon gust i honradesa literària, i té aquest esperit abnegat de lliurar-se de ple a la seva obra acceptant-ne totes les conseqüències.

Això en un país de panxa-contents, és d'un mèrit positiu, i això fa que nosaltres escoltem la veu i les intencions magnífiques del nostre amic com si ens plogués mel a les orelles.

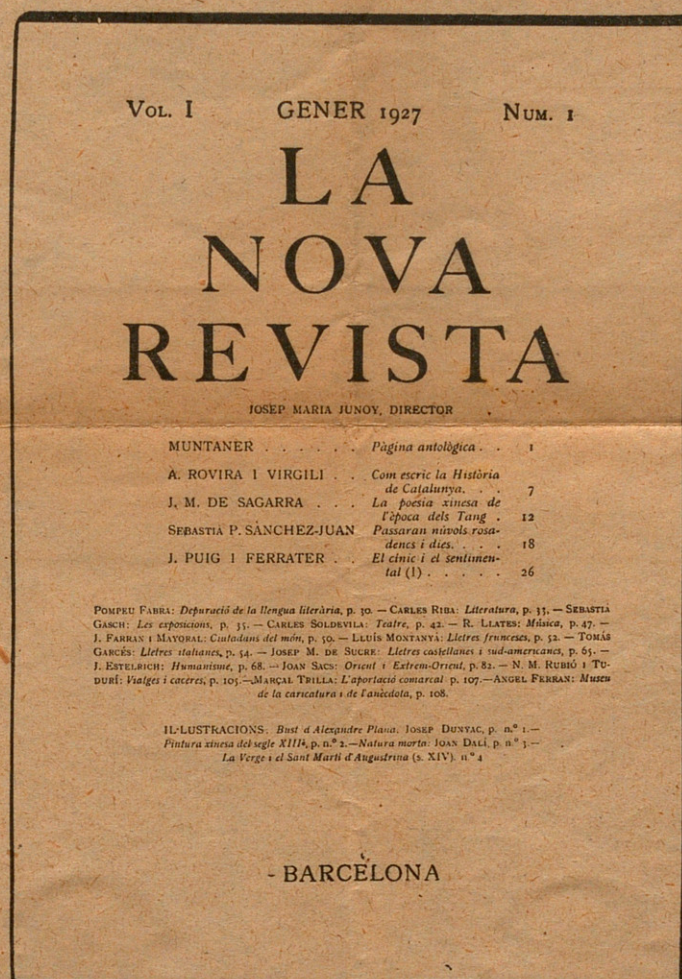
Els nostres lectors s'hauran assabentat per mitjà de conferències, intervisus, articles i notes de diaris de la importància que té en el moment present, la revista que dirigirà En Josep Maria Junoy, el seu valor ens sembla una cosa més clara que l'aigua, i juntament amb les revistes que citem en començar aquest article estem segurs que «La Nova Revista» completarà una trinitat elevadíssima a la qual no havia arribat encara el nostre esforç cultural.

El que ens interessa fer constar és l'admiració i el respecte que sentim per aquesta fuga apostòlica d'En Josep Maria Junoy, donant conferències pels pobles de Catalunya, seguint tots els recons i captant adeptes a «La Nova Revista».

Coneixem una mica la vida de les petites viles i les ciutats secundàries de Catalunya; hem pogut constatar moltes vegades la bona fe i les immillorables inten-

cions dels grups intel·ligents, dels oasis de cultura que surten com els bolets en mig dels paisatges de la nostra terra amb una abnegació gran, amb un desig de superar-se, de participar en elfoc de la nostra metròpoli. En Josep Maria Junoy procura interessar tots aquests grups, tots aquests oasis amb la seva obra. Hem d'agraciar-li, ara més que mai, aquest esforç de voluntat i d'intel·ligència; hem de captar també subscriptors per a «La Nova Revista». Es un tema aquest capital per al nostre esperit, tan important com el pa que mengem; cal que la gent se n'adoni i sigui generosa.

JOSEP MARIA DE SAGARRA
(DE «LA PUBLICITAT»)

(FACSIMIL DE LA PORTADA)

AL MARGE DE «LA NOVA REVISTA»

DE vegades ens ve un moment d'enyorança davant d'un bell projecte qualsevulla: —Com l'acolliria En Maragall, com l'empararia En Prat de la Ribal— I aquestes ombres benivolgudes ens fan sentir un buit enyorívol. Només calia que fos un bell projecte, i ells hi haurien dut un entusiasme no pas estèril.

I avui en mig del enyorament, aquelles ombres encara ens informen valentia i sembla que tot ho emparin, amigues, paternals.

Tenim als ulls el projecte de *La Nova Revista*. I el seu Director, que té intuïcions d'aquelles que només les tenen els artistes més fins, ens parla d'un número dedicat al nostre poeta, i ja el veu fet, i tots ja l'esperem i el voldríem de seguida.

Es bell que una revista com aquesta es lligui tan confiadament a les coses més de casa en el mateix moment que somnia de reflectir la literatura i l'art mundial de darrera hora.

Una febre de publicacions? Sí, beneïda febre. I encara la voldríem més contagiosa. Els nervis dels escriptors potser la senten, i en molta altra gent no cal dir que també hi és. I en el públic, fins a on? La voldríem més en el públic; sinó que la hi voldríem guarnida de qualsevol caient d'angúnia per la sorpresa d'una cosa nova; voldríem que el rebre les publicacions copioses, llibres i revistes, no li fos sinó una costum dins un viure ennoblit i clar, ben lluny de les grisors provincianes, de les estreïtors endarrerides.

Avui un esperit d'artista doblat de crític, un home de lletres amb un gust exquisit per les arts plàstiques, promet d'ofèrrer al públic una revista d'art i de literatura, que ha de tenir una informació plena i saborosa, que donarà obres escollides, lleugera a l'esperit i alhora orientada, àgil en la varietat i alhora guiadora... I espera un públic: gairabé el capta.

I ara, amb la ploma al dits, divagadora, imaginem les llars burgeses lluint d'una certa riquesa de vegades sense bon gust; imaginem les saletes recollides que només esperen un escampall de bons llibres i revistes; veiem aquelles dames que ha celebrat En Carner exquisidament, aquelles donzelletes que sembla que haurien d'aspirar les harmonies de l'art i les gentileses del ben dir com un perfum de violetes; veiem un luxe estès arreu, de vegades poc senyorívol perquè és un xic frenètic, perquè li manca aquella sal del pensament... I davant d'això hi hauria la possibilitat que sigui rebutjada l'oferta gentil?

En les belles lletres i les arts dels esperits millors hi tro-

ben llur naturalitat, llur aire natiu, i en reben desinvoltura i una certa llum.

Si de publicacions, si de llibres i de revistes encara n'hi haurà pocs!

Seria trist que aquesta mica de moviment literari a molts ja els vingués gran. ¿No cal que sigui normal (i no cal dir

en els estaments aristocràtics) un costum de lectura seguida, un es-purneig intel·lectual, una seguretat en el bon gust, i que no es pogués repetir gaire allò que deia un escriptor, que ja voldria per la joventut de la nostra burgesia l'avidesa de lectura que té qualsevol portera anglesa?

I doncs, les hores d'oci com *les maten*? I el luxe, com es redimeix i disculpa? Aquest luxe, com es desmaterialitza i pren alguna gràcia?

L'aristocràcia cal que sigui difícil, però a condició que sigui bona triadora. Cal que també sàpiga acollir, cal que sàpiga heretar. Potser un fill del poble, potser un Verdaguer o un Pep Ventura haurà trobat melodies divines. Si l'aristocràcia aleshores tanca les portes taral·lejant un *couplet* de manubri, no hi ha res que la justifiqui, i no podem negar a ningú que més valdria que fos espoliada.

Una nova publicació, un llibre més, una obra d'art nou nascuda, i això indefinidament, cada dia, és l'avanç de cada dia. Si ens aturèssim, no ens aturariem, sinó que recularíem, devallariem de pressa, tot seguit.

«Les honors, deia Sant Francesc de Sales, els rangs, les dignitats, són com el safrà, que si el calciguen es fa més bé i més abundós.» I també deia que «per tenir bona gràcia, una bellesa, cal que sigui negligida». Les gràcies que pot tenir el luxe només ho són si se n'usa amb una certa negligència, si una dama bella s'oblida fins d'ella mateixa i l'esguard se li amara de delit davant d'una plana ben escrita, per un pensament noble, davant d'una escultura bella o d'un dibuix clar i harmoniós...

Això són somnis? No ho sé ben bé. Som en temps de prova. Ho hem de veure.

JOSEP MARIA CAPDEVILA
(DE «LA VEU DE CATALUNYA»)

(RETRAT D'EN JOSEP MARIA JUNOY)